

proto, že nemohlo býti přihlíženo k novým okolnostem, teprve v rekursu uvedeném. To je sice správné. Avšak okolnost, že povinný nemohl svá tvrzení v rekursu obsažená přednésti již v první stolici, byla částečně zaviněna tím, že soud první stolice nevyšetřil ve smyslu §u 55 ex. ř. náležitě všech rozhodných skutečností a neposkytl zejména stranám příležitosti, aby veškerá svá tvrzení a své námitky přednésti a důkazy o nich nabídnouti mohly, nevyslechnuv jich před vydáním svého rozhodnutí. Tohoto výsledku bylo v tomto případě zapotřebí tím spíše, že návrh na odklad exekuce byl podán stranou samou. Když tedy povinný nyní v novém návrhu na odklad vyklizení tyto nové okolnosti, od jichž vyšetření příznivé vyřízení svého návrhu očekává, uvádí, a důkazy o nich nabízí, není příčiny, aby nebyly vyšetřeny a nové usnesení za změněných poměrů nebylo vydáno, zvláště když přísných ustanovení civ. ř. soudního o právní moci rozsudku na usnesení v exekučním řízení použití nelze (§ 78 ex. ř.). Odpovídá to také duchu a smyslu vládního nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n., jehož dobrodiní nemůže býti straně, dokud v bytě bydlí, odepřeno jen z důvodů formálních, jsou-li materiální podmínky jeho ve skutečnosti dány.

Čís. 2374.

I pro mimořádný dovolací rekurs finanční prokuratury (§ 2 zákona ze dne 30. června 1921, čís. 257 sb. z. a n.) platí ustanovení §u 16 nesp. říz.

Podnikatelé staveb provozují obchody ve smyslu čl. 271 čís. 1 a čl. 272 čís. 1 obch. zák.

(Rozh. ze dne 13. března 1923, R I 225/23.)

Podnikatelé staveb František D. a Dalibor M., utvořivše veřejnou obchodní společnost, opověděli ji s tím, že budou pod firmou »D. a M.« provozovati »podnikatelství staveb a zřizování vodních turbin Bánkiho.« Obchodní soud zapsal tuto firmu do obchodního rejstříku a rekursní soud na rekurs české finanční prokuratury v Praze potvrdil tento zápis.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu finanční prokuratury.

D ů v o d y:

Dovolacím rekurem napadá finanční prokuratura usnesení rekursního soudu, potvrzující usnesení prvního soudu. Jest tedy její dovolací rekurs přes to, že dle §u 2 zákona ze dne 30. června 1921 čís. 257 sb. z. a n. jelikož jde o otázku pouhého právního výkladu, musí podati opravný prostředek, mimořádným dovolacím rekurem podle §u 16 cis. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák., závislým na jsoucnosti důvodů, v ustanovení tomto uvedených. Stěžovatelka také skutečně uplatňuje důvod

zřejmě nezákonnosti a shledává jej v tom, že rekursní soud přes ustanovení čl. 271, 272 a 275 obch. zák. prohlašuje, že v opověděné činnosti zmíněné firmy zakládá se povaha obchodů. Avšak neprávem. Podnikatelé staveb opatřují si stavební hmoty, tedy »zboží a jiné movité věci«, aby je v podobě stavby, jimi provedené, tedy ve zpracovaném stavu, zcizili. Touto činností plně vyhovují čl. 271 čís. 1 obch. zák. a dlužno tuto činnost podřaditi pod toto ustanovení. To tím spíše, když v zákoně se nevyžaduje. — jak Randa a jiní toto ustanovení vykládají, — že věc i při zcizení movitou musí zůstat i když také se nikterak nevyžaduje, by i zcizení bylo obchodem. Nemůže ovšem pak býti této kvalifikaci podnikatelů staveb jako kupců podle obchodního zákona čl. 275 obch. zák. na závadu. Uváží-li se dále, že se dle čl. 272 čís. 1 obch. zák. považuje za obchod převzetí movitých věcí k úpravě a zpracování pro jiné, provozuje-li se to po živnostensku, jen když provozování této živnosti přesahuje rozsah řemesla, bez ohledu na to, zda věc, z úpravy a zpracování vzniklá, zůstává věcí movitou či stává se věcí nemovitou, nutno i činnost zmíněných podnikatelů, byť i stavbu prováděli z materiálu jim dodaného, považovati za obchod. To platí tím spíše, když není bráno v odpor, že zmínění podnikatelé provozují práce po živnostensku a že jejich rozsah převyšuje rozsah řemesla. Neprávem tvrdí stěžovatelka, že při činnosti firmy běželo by o ujednání smluv o věcech nemovitých, jež dle čl. 275 obch. zák. nejsou obchody. Stěžovatelka přehlíží, že nejde při činnosti firmy o smlouvy o n e m o v i t o s t i, j i ž v č a s u j e d n á n í s m l o u v y t u j s o u c í, nýbrž, že zřízení a podoba nemovité věci z věcí movitých záleží jedině v ú p r a v ě t ě c h t o. Vždyť jednotlivé součástky a materiál, pokud nejsou v budově sloučeny, nespádají pod věci nemovité a proto není ani smlouva, jež má za předmět zpracování movitých věcí a sloučení jich v budovu, z nich teprve vzniklou, smlouvou podle čl. 275 obch. zák., právě tak, jako nemůže býti smlouvou o nemovitosti smlouva o dodání a postavení stroje (turbiny) v továrně, ač se stroje spojením a nerozlučitelnou souvislostí s továrnou stávají věcmi nemovitými. Uvedené úvahy platí i o dalším odvětví činnosti firmy, totiž zřizování vodních turbin, a vyplývá z těchto úvah, že rekursní soud svým usnesením v žádném směru zákon neporušil, že tedy není tu důvodu zřejmě nezákonnosti, což má za následek, že dovolací rekurs postrádá předpokladů Šu 16 cis. patentu ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. a nemohlo mu proto býti vyhověno.

Čís. 2375.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.). V řízení podle Šu 17 nepřisluší soudu přezkoumávati, zda byly bezzávadny formy sporného řízení, na jehož základě byl vydán pravoplatný rozsudek o rozvodu manželství, ale ovšem, jaké skutečnosti ve sporu o rozvod na jevo vyšly a zda by již tehdy byly odůvodnily výrok o rozluce.

(Rozh. ze dne 13. března 1923, R I 249/23.)